

Si no fóra per Romário

L'estiu polític valencià ha aparegut ben desert d'idees i de personatges rellevants, més o menys com l'hivern. Algunes visites, però, l'han animat i a l'agost el País Valencià desperta més interès fora de les fronteres autonòmiques que en cap altre mes, encara que siga únicament perquè ací ha decidit el president del govern espanyol venir a estiuajar. La metàfora és fàcil i ve a representar el que l'etapa socialista va preparar i els populars s'esforcen a consolidar: som la platja, la platja amable i simpàtica (acabada de regenerar, a més) que rep el poder central i s'encarrega de facilitar-li totes les comoditats possibles.

Així doncs, ha resultat normal que l'arribada d'un altre convidat, i aquest diu que es quedarà, haja superat l'interès despertat per les vacances del president Aznar. Romário, el millor jugador de futbol del món, ja forma part del planter del València CF, i això no passa cada dia. Els fans de l'estrella brasilera l'esperaren fins a la matinada a l'aeroport i blocaren els primers entrenaments als camps esportius de Paterna. L'afició valencianista és molt generosa amb els seus ídols i Romário pot estar segur que, per poc que treballa, se la guanyarà. Al cap i a la fi, el

panorama valencià no és tan diferent al brasiler. Una de les causes per les quals el futbol és tan popular al país del *samba* i el *fórró* és perquè és l'únic àmbit on les personalitats individuals destaquen i poden assolir la categoria de líders. En la política, per exemple, no hi ha hagut en molt de temps en aquelles latituds un sol nom que no fóra un corrupte, un tirà o un personatge totalment gris. Al País Valencià, de corruptes n'hi ha hagut, però sobretot de personatges grisos que únicament la imaginació dels periodistes han convertit en mínimament interessants. Per això el futbol, el gran substitut de la política, hi desperta més passió que mai i Romário, si és que el president Roig pot cedir una mica de protagonisme, passarà prompte a convertir-se en una referència obligada de la nostra realitat. Al capdavant, Romário pot donar-nos moltes alegries i per molt que haja pagat el

València CF per ell, és evident que als valencians ens eixirà molt més barat que José M. Aznar i el seu govern, per culpa del qual, a més, algun barri de València veurà com l'Ajuntament instal·la unes quantes pistes de paddle on hi havia previstos uns trinquets de pilota valenciana.

Mentrestant, els polítics valencians perpetuen les guerretes internes que els periodistes de suplència de l'estiu no aconsegueixen entendre de cap manera. Cap novetat. El Partit Popular i Unió Valenciana continuen,

per exemple, sense condemnar les agressions, ben reals, que va patir un jove per parlar valencià a Benidorm (no volen crispar l'ambient, diran), el PSOE parla de reunir les forces d'esquerra però no renuncia als seus programes econòmics de dreta i els joves d'Esquerra Unida es queixen perquè no els han deixat formar part de la coalició de joves nacionalistes dels Països Catalans, però es neguen a renunciar a la sobirania espanyola del seu partit.

Com sempre, havia de ser Lizondo qui animara el panorama, organitzant una visita de les Corts valencianes a la regió japonesa de Mie, amb la qual -misteris- el País Valencià està agermanat. L'excursió ha provocat el rebuig dels parlamentaris d'Esquerra Unida, que han decidit no

anar-hi i ha trencat el grup socialista. La majoria comparteix la tesi d'EU: això és una despesa inútil, un passeig pagat de molt mal gust en època de restriccions, d'altres, però, s'hi volen apuntar. Són Javier Sanahuja i Juli Millet. Recorde ara que Millet, secretari segon de les Corts, va ordenar que m'expulsaren sense cap explicació mentre jo recollia dades per saber quin era el diputat més absentista del parlament valencià. Segons vaig saber després, el senyor Millet considerava que aquella informació era confidencial. En aquell moment, i ja fa anys, ho vaig considerar, a més d'antidemocràtic, un greu error tàctic perquè, fins que vaig ser interromput, el diputat que més havia fet fugina era un d'Unió Valenciana: Hèctor Villalba. Ara comprenc, però, que potser el senyor Millet ja s'olorava que, algun dia, el podria tenir de company de viatge al Japó. ■

JORDI SEBASTIÀ

“La metàfora és fàcil i ve a representar el que l'etapa socialista va preparar i els populars s'esforcen a consolidar: som la platja, la platja amable i simpàtica que rep el poder central.”